

Publicerad 2008-02-08 16:03 av Moonrose

Jag skrev den här på förintelsens minnesdag.

Betong

Jag kan inte sova

Men natten är ändå bättre än dagen

Natten kan glömma, natten kan gömma

Den hemska verklighet, som dagen ser

Bara fötter mot en smutsig grusväg

En ensam kropp utan tröstande famn

Detta är inget liv så Gud säg mig

Varför tvingar jag mig själv att andas, ändå?

Jag har alltid trott att hoppet är det sista som lämnar människan

Kanske är det så

För trots att allt gått förlorat

Så finns det en gnutta dött hopp

I mörkret syns inga tårar

Ingen kommer nånsin att se

Ingen mening att gråta

Nu är jag kall som betong

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Moonrose med Poeter.se id #9357 innehar upphovsrätten